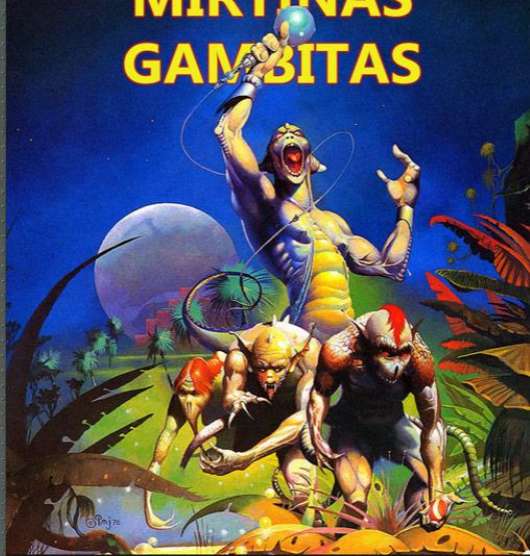

Lošėjų karai: #2

William R. Forstchen

**MIRTINAS
GAMBITAS**

Knygute.lt

William R. Forstchen

MIRTINAS GAMBITAS
LOŠĖJŲ KARAI #2

Mokslinis-fantastinis
romanas

Mėgstamiausia kohų, valdančiosios
Magelano Debesies viršūnėlės, pramoga
- kariniai žaidimai, organizuojami
primityviuose pasauliuose ir tarpusavio
lažybos, galinčios sukrauti
nesuskaičiuojamus turtus. Eldinas Laris,
apkaltintas sukčiavimu žaidime su
Aleksandru Makedoniečiu, drauge su
kohais Korbinu Gablona bei Sigma
Azermačiu ištremiamas į Skylę - planetą,
kurioje siautėja kraujo ištoškęs Al-Šigos
klanas. Tas, kuris ištvėrs 40 dienų, taps
laisvas. Tačiau Eldinas įtaria, kad ir šio
žaidimo baigtis nulemta iš anksto...

Vertėja: IRMINA DOMEIKIENĖ

William R. Forstchen
The Gamester Wars #2
THE ASSASSIN GAMBIT

New York, Del Rey books, 1985
Copyright © by William R. Forstchen, 1985
Cover art Copyright © by Peter Jones 1985

Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2020

Ruošdamasis rašyti šią knygą, aptikau japonų valdovo Cunajosio ir jo „šuniškųjų“ dekretų istoriją. Cunajosis buvo vienas iš pirmųjų šunų teisių gynėjų, nes laikė šiuos gyvulus (ir visiškai teisingai) pačiomis ištikimiausiomis ir kilniausiomis būtybėmis. Norėčiau, kad šitokie įstatymai, numatantys griežčiausias bausmes už žiaurų elgesį su šunimis, gyvuotų ir mūsų laikais, gindami prierašiuosius keturkojus draugus, už visą savo ištikimybę laukiančius tik trupučio meilės ir švelnaus žodžio.

Tad aš reiškiu pagarbą Cunajosiui, o taip pat senam gauruotam bičiuliui, tupėjusiam prie mano kojų ir stebėjusiam daugelio knygų gimimą, buvusiam greta ir džiaugsmo, ir skausmo valandą, pasirengusiam visuomet padėti šeiminkui. Iš visos širdies dėkoju savo mylimam šuniui, Iljai Muromiečiui. Prieš kelerius metus aš nusipirkau jį viso labo už dešimt dolerių, ir tai buvo pati sėkmingiausia investicija mano gyvenime.

Tikiuosi, mano draugai neįsižeis, kad aš reiškiu pagarbą ne tik jiems, bet ir šuniui bei seniai mirusiam japonų valdovui. Taipogi norėčiau padėkoti Tomui Istonui bei Kars-tenui Henkeliui, padėjusiems susidoroti su

*tikimybių teorija, Sjuzenai Švarc bei Džoului
Rosenbergui, radusiems reikiamą žodį rei-
kiamu laiku, ir Stivenui Sternsui, mano
kantriam ir viską suprantančiam redakto-
riui. Žinoma, aš negaliu nepaminėti Merės,
betgi ir taip aišku, kad be jos meilės ir pa-
ramos nebūtų gimusi nė viena mano knyga.*

Autorius

PROLOGAS

Edo, Japonija, 1702 metai

- Išeik, baily! Išeik ir susikauk garbingoje kovoje su Oišiu Kuranoske iš Asano klano!

- Žmogžudžiai! Jūs neturite teisės versti mane kautis su kuriuo nors iš jūsų! - pasigirdo spigus balsas iš anglių sandėlio tamsos. - Jūsų siuzerenas mirė tokia mirtimi, kokios nusipelnė, o jūs viso labo tik garbės netekusios padugnės.

- Mes neturime teisės? - pasipiktinęs sušuko Oišis. - Ką tu žinai apie teises? Ir ką nutuoki apie samurajišką garbę? Savo melagingomis lūpomis tu gali suteršti pačius švenčiausius žodžius. Išeik, Kirą. Tu vis dar tarnauji siogunui¹, tad elkis kaip dera.

- Nešdinkis iš čia! - suriko Kira. - Kviesdamas mane į kovą, tu pažeidi sioguno įstatymą!

¹ Siogunas - imperatoriaus vardu Japoniją valdžiusių karinių feodalinų dinastijų titulas. Aprašomu periodu Japonijoje egzistavo sioguno ir imperatoriaus dvaldytė. Oficialiu valstybės vadovu buvo laikomas imperatorius, bet iš tiesų visa valdžia buvo sioguno iš Tokugavos klano rankose.

Oišis ištraukė iš makštų ilgą kardą ir ištiesė jį rankena į priekį kampan įsispraudusiam aristokratui.

- Tu beginklis. Imk mano kardą, o aš kausiuos su tavimi trumpu durklu.

- O kaipgi kiti? - sušuko Kira. - Juk su tavimi atvyko visa keturiasdešimt septynių roninų² gauja.

- Bet aš jų vadas, - ramiai atsakė Oišis. - Susikauk su manimi vienas prieš vieną ir, jei laimėsi, būsi laisvas.

- Aš nesiterliosiu rankų. Aš užimu aukštą postą rūmuose! - persigandęs suklykė Kira, atšlydamas nuo pasiūlyto kardo.

Oišis sunkiai atsiduso, perėmė kardą kairiąja ranka ir ištraukė trumpaašmenį kalaviją.

- Jei nenori su manimi kautis, tai imk trumpąjį kalaviją. Persirėšk pilvą, ir pirmieji lašai dar nespės paliesti žemės, kai aš užbaigsiu tavo kančias.

Kiros akys išsiplėtė iš siaubo.

Nors Oišis vargais negalais tramdė įniršį, bet net iš pikčiausio savo priešo nenorėjo atimti galimybės numirti garbingai.

² Roninai - savo vasalų neturintys samurajai.

- Tu piktai šaipeisi iš mano siuzereno. Užuo išmokęs jį visų rūmų etiketo subtilybių, tu tyčiojaisi iš jo, kol jis galiausiai pakėlė kardą, pažeisdamas sioguno įstatymą, draudžiantį išsitraukti ginklą rūmuose. Užuo su juo susikovęs, tu bailiai pabėgai, o kai Asaną nuteisė mirti, ištisisus dvejus metus slapsteisi nuo jo klano narių.

Oišis paslėpė trumpąjį kalaviją makštyse, įėjo į sandėlį ir aukštai iškėlė kardą. Jis buvo taip arti savo priešo, kad galėjo užuosti jo kvapą.

- Atėjo laikas, Kira, - sukuždėjo Oišis. Kira puolė jį, garsiai klykdamas iš baimės.

Oišis grakščiai pasitraukė į šalį. Jo kardo švystelėjimas buvo toks staigus, o judesys toks užtikrintas, jog Kirą spėjo žengti dar keletą žingsnių, ir tik po to begalvis jo kūnas susmuko ant žemės, viską aplink užliedamas purpurinio kraujo upeliais.

Oišis pasilenkė, pakėlė nukauto priešo galvą ir išėjo laukan.

- Viskas baigta, - tyliai pratarė jis.

Regis, keturiasdešimt šeši jo palydovai nė trupučio neapsidžiaugė. Nuo tos akimirkos, kai Asanui tarnavę samurajai prisiekė atkeršyti už

savo pono mirtį, jie visi iš anksto žinojo, kur baigsis jų pasirinktas kelias. Jie išpildė samurajiškos garbės kodekso reikalavimus, savo svarba pranokstančius sioguno įstatymus. Samurajus negali gyventi po viena saule su tuo, kuris tapo jo siuzereno mirties priežastimi. Dabar jiems teks atsakyti už mylimo sioguno dvariškio mirtį, ir atsakymas tegali būti vienas - charakiri.

- Mes garbingai įvykdėm tai, ką mums lėmė likimas, - tarė Oišis. - Pasiruoškime susitikimui su savo protėviais.

Kirdukas, Armėnija, 1256 metai

- Mano valdove, mūsų padėtis beviltiška. Jie prasibrovė prie vidinės citadelės vartų ir jau paruošė taraną.

- Vadinasi, atėjo metas pasitikti savo likimą, - įniršio perkreiptu veidu pratarė Hasanas. - Įsakyk likusiems žmonėms susirinkti bibliotekoje. Ten mes ir uždegsim savo laidotuvių laužą.

Nebetaręs daugiau nė žodžio, Refikas nusielenkė ir išėjo iš audiencijų salės.

Hasanas pakilo iš sosto ir apžvelgė tuščią

patalpą. Kadaisė čia drauge su juo rinkdavosi šimtai aukščiausiojo ešelono narių, izmaelitų ordino atstovų, vadovaujančių daugiatūkstančiai fanatiškų agentų, asasinų, armijai, pagrindiniam ordino politikos instrumentui ir jo kalavijui, nenumaldomai baudžiančiam priešus.

Asasinai visiems kėlė baimę, ir būtent šios baimės dėka pačioje islamo širdyje ištisus du šimtus metų gyvavo šešėlinė imperija, bet dabar jos galybei atėjo galas.

Tolumoje Hasanas išgirdo griaudint taraną, laužiantį paskutinius vartus.

Anksčiau ar vėliau viskam ateina galas, pagalvojo Hasanas. Jie išdrįso pasipriešinti iš rytų plūstančiai mongolų ordai. Ir galėjo visai pagrįstai tikėtis sėkmės, nes švento jų ordino tvirtovės galėjai rasti daugelyje sunkiai prieinamų vietų nuo Libano kalvų iki Kaspijos jūros pakrantės. Bet senasis asasinų vadas, Kalnų Senolis, pamiršo viską, ko mokė ordino įkūrėjai, ir pamišimo priepuolyje pradėjo derybas su mongolų chanu Mangu.

Atvėręs visas ordino paslaptis, jis perdavė į priešų rankas pagrindinę tvirtovę, Alamutą, o taip pat eilinių jo narių sąrašus, tuo pačiu pasmerkdamas mirčiai tūkstančius asasinų, įsi-

kūrusių tarp taikių miestų bei kaimų gyventojų. Tokiu būdu ordinas neteko pagrindinio savo ginklo - baimės kristi nuo minioje pasislėpusio žudiko fanatiko rankos. Atsikratę visų slaptųjų agentų, mongolai pradėjo lemiamą ataką, kuriai iki tol nesiryžo nė vienas islamo valdovas.

Dabar jie šturmavo paskutinę tvirtovę, ir pats Hasanas, tapęs ordino vadovu po Kalnų Senolio mirties, taip pat turėjo mirti.

Tarpduryje vėl pasirodė Refikas ir pažvelgė į savo poną taip, tarsi būtų ketinęs šį paskubinti.

- Mūsų beliko tik keturiasdešimt penki, - sukuždėjo Refikas.

- Ar jie pasirengę? - paklausė Hasanas.

- Visi su džiaugsmu sutiks mirtį vardan mūsų ordino garbės ir Pranašo atminimo.

Hasanas šyptelėjo:

- Sakai, vardan garbės?

Refikas nesusigaudydamas dirstelėjo į jį.

Na, žinoma, pagalvojo Hasanas, juk jis kupinas svajonių apie garbę, apie kankinio mirtį vardan izmaelitų darbų šlovės. Tai buvo melas, kuriuo šventai tikėjo visi asasinų ordino adeptai, dar nepraėję paskutinės iššventinimo stadijos.

Svajonės apie garbę buvo beprasmiškos, o rojaus pažadas - ginklas, kuriuo meistriškai naudojosi ordino mokytojai, žadindami naujųjų adeptų pasiryžimą mirti kankinio mirtim vardan šiitų-izmaelitų judėjimo idėjų. Nuošaliuose Alamuto soduose jiems kurį laiką duodavo rūkyti hašišą, leisdami patirti visus įsivaizduojamus malonumus, o paskui staigiai gražindavo į tikrovę, atplėšdami nuo saldžių narkotinių svajū, ir tikindavo, kad jie matė rojaus vaizdus. Sugrįžti ten visiems laikams labai lengva, sakydavo ordino mokytojai, dėdami naujai iškeptą adepto rankon peilį ir rodydami auką. Ir šis su džiaugsmu puldavo pirmyn, kad numirtų ir mirdamas įvykdytų savo tikrąją paskirtį - padidintų galybę tų, kurie jam vadovavo.

Tik mokytojai ir didieji magistrai žinojo tiesą: reikšminga tėra ordino valdžia ir ta baimė, kurią jis sėja gyventojų širdyse; o tie, kurie tikėjo dar kažkuo, buvo tik naivūs kvailiai.

- Ką gi, eime ir sutikim mirtį vardan Pranašo ir jo garbės, - šaltai pratarė Hasanas. - Netrukus mes visi ilsėsime ant minkštų kilimų rojaus medžių paunksmėje.

Refikas pažvelgė į valdovą, ir jo akyse vėl suspindo tikėjimo ugnis, bet jis nežinojo, o ir negalėjo žinoti, kad Hasano širdį gniaužia be-

jėgiškas įniršis.

Livolos planeta,

Didysis Magelano Debesis, 15/3/3145.

Nuo: Ksarno Pirmojo.

Kam: Bukhai Tagui.

Tema: Naujo žaidimo variantai.

Gavau tavo pranešimą, rašytą 14/3. Visiškai pritariu tavo išsakytam pasiūlymui „truputį pasilinksinti, kol buhalteriai mėgina likviduoti chaoso, kurį sukėlė žaidimas su Aleksandru, pasekmes „.

Ar turi kokių nors minčių dėl istorinės epochos, tinkančios būsimam mūsų žaidimui? Kadangi, kaip minėjai, „buvo paliesta viso kohų luomo garbė“, aš turiu keletą pasiūlymų dėl kandidatų į pagrindinį vaidmenį. Tikiuosi, jie tave sudomins.

Šiandien per pietus esu pasirengęs aptarti su tavimi visas smulkmenas.

1

- Eldinai, už nugaros! O, Dieve, nejaugi ir vėl?

Eldinas instinktyviai nėrė už vyno statinių krūvos....